

Illés – Nyolcas szám

Jerikó

Jeff Pippenger

2023-10-09

Az ősi, szó szerinti Izráel kezdetén, valamint a modern, lelki Izráel kezdetén, a Vörös-tengeren való átkeléskor, majd pedig a nagy csalódás idején, fokozatos próbatételek sora kezdődött, amely végül elérkezett a végső próbához. E legutolsó próba kudarca a Számok könyvében és a millerita történelemben a pusztai vándorlás kezdetét jelöli.

„Negyven éven át a hitetlenség, a zúgolódás és a lázadás tartotta távol az ókori Izráelt Kánaán földjétől. Ugyanezek a bűnök késleltették a mai Izráel bemenetelét a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéreteiben volt a hiba. Az Úr magukat népének vallói között uralkodó hitetlenség, világiasság, odaszentelődés hiánya és viszálykodás tartott bennünket oly sok éven át e bűnnel és fájdalommal teli világban.”

„Lehet, hogy engedetlenségünk miatt még sok esztendeig itt kell maradnunk e világban, miként Izráel fiainak is; de Krisztusért népe ne tetézzé a bűnt bűnnel azáltal, hogy Istennek tulajdonítja saját helytelen eljárásának következményeit.” Evangelism, 696.

Az ősi Izráel történelmének végén, miként kezdetben is, egy fokozatos próbatételi folyamat zajlott, amely akkor ért véget, amikor a szó szerinti ősi Izráelt fogságba vitték Babilonba. A modern lelki Izráel végén ők is egy fokozatos próbatételi folyamattal fognak szembenézni. Ez a folyamat akkor ér véget, amikor a laodiceai adventisták elbuknak a vasárnapi törvény idején. Miként az ősi Izráel esetében, a modern Izráel is a lelki Babilon fogságába kerül majd.

Az az 1798-ban prófétikusan kezdődött és 1863-ban hivatalosan véget ért millerita mozgalom előképe annak a százhuszonnégyezer mozgalmának, amely 1989-ben kezdődött, és az emberi kegyelemidő lezárulásakor, valamint Krisztus második eljövetelekor ér véget. A millerita mozgalom befejezése és a harmadik angyal hatalmas mozgalmának elérése között húzódik a törvényesen bejegyzett laodiceai Hetednap Adventista Egyház történelme.

„A Sínai és Kádes között, Kánaán határainál, mindössze tizenegy napi járóföldnyi távolság volt; és annak a kilátásával, hogy rövidesen bevonulnak ama szép földre, Izrael seregei ismét útra keltek, amikor a felhő végre jelt adott az előrehaladásra. Jahve csodákat művelt, amikor kihozta őket Egyiptomból, és milyen áldásokra számíthattak most, hogy ünnepélyes szövetségben elfogadták Őt Uralkodójuknak, és a Magasságos választott népeként ismertettek el?” Pátriárkák és próféták, 376.

Rövid útjuk negyven esztendővé lett hitetlenségük és engedetlenségük miatt. Ha olyan hitet tanúsítottak volna, amely a szolgaságból való hatalmas megszabadításukon alapult, hamarosan átkeltek volna a Jordán folyón, és bementek volna az Ígéret Földjére. Az ezt követő első akadályuk ugyanaz az akadály lett volna, amellyel később Józsué szembeszállt. Negyven év múltán a szó szerinti Izráel elhagyta a pusztát az Ígéret Földje felé, és Jerikó volt az első lépésük; ez pedig Isten

üdvösségre való hatalmának jelképe minden hívő számára. Jerikó annak a munkának is jelképe, amellyel a Millerita mozgalomnak 1863-ban kellett volna szembenéznie, de ők visszahúzódtak a pusztába. Illés jelképrendszere közvetlen kapcsolatban áll Jerikó jelképrendszerével, és tanulságos figyelembe venni Illés történelmi kapcsolatát Jerikóval.

Omri egyéb cselekedetei pedig, amelyeket véghezvitt, és hatalma, amelyet tanúsított, vajon nincsenek-e megírva Izráel királyainak krónikáinak könyvében? És Omri az ő atyáihoz tért, és eltemették Samáriában; és az ő fia, Akháb uralkodott helyette. Asa, Júda királya uralkodásának harmincnyolcadik esztendejében kezdett uralkodni Izráelen Akháb, Omri fia; és Akháb, Omri fia huszonkét esztendeig uralkodott Izráelen Samáriában. És Akháb, Omri fia gonoszul cselekedett az Úr szemében mindazoknál inkább, akik őelőtte voltak. És történt, mintha csekély dolog lett volna számára, hogy Jeroboámnak, Nébát fiának bűneiben járjon, hogy feleségül vette Jezábelt, Ethbaál, a sidóniak királyának leányát, és elment, szolgálta a Baált, és leborult előtte. És oltárt emelt a Baálnak a Baál házában, amelyet Samáriában épített. És Akháb berket készített; és Akháb jobban ingerelte haragra az Urat, Izráel Istenét, mint Izráelnek mindazok a királyai, akik őelőtte voltak. Az ő napjaiban építette meg a bétheli Hiél Jerikót: elsőszülöttjében, Abirámban vetette meg annak alapját, és legifjabb fiában, Segúbban állította fel kapuit, az Úr beszéde szerint, amelyet Józsué, Nún fia által szólt. És a gileádi lakosok közül való tesbités Illés ezt mondta Akhábnak: Él az Úr, Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ezekben az esztendőkhöz sem harmat, sem eső nem lesz, hanem csak az én szavam szerint. 1 Királyok 16:27–17:1.

Az a szembeszállás, amelyet Illés vívott Aháb és Jezábel isteneivel a Kármel hegyén, válasz volt Izráel északi királysága hetedik királyának hitehagyására, aki „jobban haragra ingerelte az Urat, Izráel Istenét, mint Izráelnek mindazok a királyai, akik őelőtte voltak.” Az „ingerelte” szó ebben az igeszakaszban az „ingerlés napjára” utal, amelyet a negyedik Mózes könyve tizennegyedik fejezetében a tizedik próba jelképezett. Aháb Isten ingerelése azt a tíz próba közül az utolsót ábrázolta, amelyet a negyedik Mózes könyve tizennegyedik fejezetében a tíz kém gonosz híradása idézett elő. Ennélfogva ez a Millerita mozgalom utolsó próbáját és a száznegyvennégyezer utolsó próbáját jelképezi.

Ezért, amint a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában. Zsidókhöz 3:7–8.

Akháb által jelképezett prófétai „ingerlés napján” Illés próféta azért imádkozott, hogy ha szükséges, Isten ítéleteket hozzon Izráelre, hogy népe megtérjen azokból a bűnökből, amelyekben részesült.

Izráel népe fokozatosan elveszítette Isten iránti félelmét és tiszteletét, mígnem az Ő, Józsué által szóló szava már semmi súllyal nem bírta elötni. „Az ő [Akháb] idejében építette meg a bétheli Hiél Jerikót: elsőszülöttjében, Abirámban vetette meg annak alapját, és legifjabb fiában, Segúbban állította fel kapuit, az Úr szava szerint, amelyet Józsué, Nún fia által szólt.”

„Miközben Izráel hitehagyásba süllyedt, Illés Isten hűséges és igaz prófétája maradt. Hűséges lelke mélységesen gyötrődött, látva, hogy a hitetlenség és a hűtlenség gyorsan elszakítja Izráel gyermekeit Istentől, és azért imádkozott, hogy Isten mentse meg az Ő népét. Könyörgött, hogy

az Úr ne vesse el teljesen vétkező népét, hanem ítéletek által, ha szükséges, ébressze őket bűnbánatra, és ne engedje, hogy még nagyobb mélységekbe jussanak a bűnben, és így arra ingereljék Őt, hogy mint nemzetet elpusztítsa őket.”

„Az Úr üzenete szólt Illéshez, hogy menjen Ahábhoz az Ő ítéleteinek feddő kijelentéseivel Izráel bűnei miatt. Illés éjjel és nappal utazott, mígnem elérte Aháb palotáját. Nem kért bebocsáttatást, és nem várt arra, hogy szabályszerűen bejelentsék. Aháb számára minden előzetes jel nélkül Illés ott áll Samária meghökkent királya előtt, a próféták által rendszerint viselt durva öltözetben. Nem mentegetőzik hirtelen, meghívás nélküli megjelenése miatt; hanem kezeit az ég felé emelve ünnepélyesen kijelenti az élő Istenre, aki az eget és a földet alkotta, az Izráelre következő ítéleteket: »Sem harmat, sem eső nem lesz ezekben az esztendőkből, hanem csak az én szavam szerint.«”

„Isten ítéleteinek e megdöbbentő kárhoztatása Izráel bűnei miatt úgy sújtott le a hitehagyott királyra, mint a villámcsapás. Úgy tűnt, mintha a csodálkozás és a rettegés megbénította volna; és mielőtt felocsúdíthatott volna ámulatából, Illés, anélkül hogy megvárta volna üzenete hatását, oly hirtelen eltűnt, amilyen hirtelen jött. Az ő feladata az volt, hogy kimondja az Istentől jövő jajszót, és azonnal visszavonult. Szava elzárta az ég kincseit, és egyedül az ő szava volt az a kulcs, amely ismét megnyithatta azokat.” Testimonies, 3. kötet, 273.

Izráel elfelejtette, hogy Józsué szigorúan megparancsolta nekik: ne elegyedjenek a pogány nemzetekkel, és soha ne építsék újjá Jerikót. Noha Jerikó csatája Isten hatalmának rendkívüli megnyilvánulása volt, valamint Isten azon ígéretének jelképe, hogy bevezeti népét az Ígéret földjére, Jerikóhoz bűn, átok és szabadulás is kapcsolódott. A „bűn” Ákáné volt, aki megkívánta Jerikó gazdagságát és befolyását; az „átok” minden emberen volt, aki újjáépítené Jerikót; a parázna Ráháb pedig a „szabadulást” képviselte. Ákán a szép babiloni köntöst kívánta. Azt gondolta, elrejtheti bűnét, miként Ádám és Éva is fügefalevelekből készült öltözettel igyekeztek elrejteni bűnüket. Ákán azt a jólétet kívánta, amelyet Jerikó képviselt, és Babilonnal akart közösséget vállalni.

Jerikó a harmadik angyal üzenetének a világhoz való eljuttatása munkájának jelképeként állítatik elénk, ugyanakkor figyelmeztetést hordoz a világ szeretetének és a benne való bizodalomnak bűnére vonatkozóan. Jerikó jelképe magában foglalja a Jerikó újjáépítésére kimondott átkot is, Ráháb pedig azokat jelképezi, akik még Babilonban vannak, de kijönnek onnan, amikor a harmadik angyal hangos kiáltása felhangzik.

„Illés hűséges lelke megszorodott. Felgerjedt benne a méltó harag, és féltékenyen örködött Isten dicsősége fölött. Láta, hogy Izráel rettenetes hitehagyásba süllyedt. És amikor felidézte magában azokat a nagy dolgokat, amelyeket Isten értük cselekedett, elöntötte a bánat és a csodálkozás. Mindez azonban a nép többsége előtt feledésbe merült. Az Úr elé járult, és gyötrelemtől szaggatott lélekkel könyörgött, hogy mentse meg népét, ha kell, ítéletek által. Könyörgött Istenhez, hogy hálátlan népétől tartsa vissza a harmatot és az esőt, a menny kincseit, hogy a hitehagyott Izráel hiába tekintsen isteneire, arany-, fa- és kőbálványaira, a napra, a holdra és a csillagokra, hogy azok megöntözzék és megtermékenyítsék a földet, és bőséges termést hozzanak elő. Az Úr megmondta Illésnek, hogy meghallgatta imádságát, és

visszatartja népétől a harmatot és az esőt mindaddig, amíg bűnbánattal hozzá nem térnek.”

„Isten különös gondviseléssel óvta népét attól, hogy elegyedjék a körülöttük élő bálványimádó nemzetekkel, nehogy szívüket megtévesszék a vonzó ligetek és szentélyek, a templomok és oltárok, amelyeket a legköltségesebb és legcsábítóbb módon rendeztek el, hogy az érzéseket megrontsák, és így Isten kiszoríttassék a nép gondolataiból.

„Jerikó városa a legszélsőségesebb bálványimádásnak volt odaszentelve. Lakói igen gazdagok voltak, de mindazt a gazdagságot, amelyet Isten adott nekik, isteneik ajándékának tulajdonították. Aranyuk és ezüstjük bőséggel volt; de az özönvíz előtti emberekhez hasonlóan romlottak és káromlók voltak, és gonosz cselekedeteikkel sértegették és ingerelték a menny Istenét. Isten ítéletei felébredtek Jerikó ellen. Erősség volt. Ám maga az Úr seregének Fejedelme jött alá a mennyből, hogy a menny seregeit a város elleni támadásban vezesse. Isten angyalai megragadták a hatalmas falakat, és a földre döntötték azokat. Isten azt mondta, hogy Jerikó városa átkozott legyen, és hogy mindenki vesszen el, kivéve Ráhábót és az ő háza népét. Ezek megmeneküljenek azért a jóindulatért, amelyet Ráháb az Úr követői iránt tanúsított. Az Úr szava a néphez ez volt: „Ti pedig semmiképpen őrizkedjétek az átkozott dologtól, hogy magatokat átkozottá ne tegyétek, amikor az átkozott dologból vesztek, és Izráel táborát átokká teszitek, és megháborítjátok azt.” „Józsué pedig megeskette őket abban az időben, mondván: Átkozott legyen az Úr előtt az a férfi, aki felkel és felépíti e várost, Jerikót: elsőszülöttjére veti meg annak alapját, és legifjabb fiára állítja fel kapuit.”

„Isten igen szigorúan rendelkezett Jerikó felől, nehogy a népet elbűvöljék azok a dolgok, amelyeket a lakosok imádtak, és szívük elforduljon Istentől. Népét a leghatározottabb parancsokkal oltalmazta; mindamelllett az Isten részéről Józsué szája által adott ünnepélyes meghagyás ellenére Ákán mégis merészelt áthágni azt. Kapzsisága arra indította, hogy elvegyen a kincsekből, amelyeket Isten megtiltott neki megérinteni, mert Isten átka volt rajtuk. És e férfi bűne miatt Isten Izráele oly gyenge volt ellenségei előtt, mint a víz.”

„Józsué és Izráel vénei nagy nyomorúságban voltak. A legmélyebb megalázkodással feküdtek az Isten ládája előtt, mert az Úr megharagudott népére. Imádkoztak és sírtak Isten előtt. Az Úr így szólt Józsuéhoz: »Kelj fel; miért fekszel így arccal a földön? Vétkezett Izráel, és megszegték szövetségemet is, amelyet parancsoltam nekik; mert még az átkozott dologból is elvettek, loptak is, tagadtak is, és azt a maguk holmija közé is tették. Ezért nem állhattak meg Izráel fiai ellenségeik előtt, hanem hátat fordítottak ellenségeiknek, mert átok alá kerültek; nem leszek többé veletek, hacsak ki nem pusztítjátok magatok közül az átkozott dolgot.«”

„Megmutattatott nekem, hogy Isten itt szemlélteti, miként tekint a bűnre azok között, akik magukat az Ő parancsolatait megtartó népének vallják. Azok, akiket különös módon megtisztelt azzal, hogy hatalmának rendkívüli megnyilvánulásait szemlélhették, miként az ősi Izráel is, és akik még ezután is merészelik semmibe venni kifejezett utasításait, haragjának tárgyai lesznek. Meg akarja tanítani népének, hogy az engedetlenség és a bűn fölöttébb sértő számára, és nem szabad azokat könnyedén venni.” Testimonies, 3. kötet, 263–264.

Jerikó története magában foglalja azt a figyelmeztetést, hogy ne bízzunk a gonosz és gazdag város vélt erejében és dicsőségében. A bibliai próféciaiban a „város” egy királyságot jelent, és Ákán egy

babiloni köntöst vett el. A köntös prófétai értelemben a jellemet jelképezi, így az „utolsó napokban” Ákának a babiloni köntös elrejtése azt a rejtett vágyat jelképezi, hogy birtokolja a lelki Babilon jellemét. A lelki Babilon jelleme, vagy képmása az, amire az Egyesült Államok vágyik, amikor egyesíti az egyházat és az államot.

Szembeesve annak lehetőségével, hogy a millerita mozgalom ifjúságát besorozhatják a polgárháborúba, és felismerve a szervezettség szükségességét, a mozgalom vezetői jogi kapcsolatba kerültek azzal a jómódú nemzettel, amelyhez soha nem lett volna szabad hasonlítaniuk. Még annak a jómódú országnak az alkotmánya is úgy rendelkezett, hogy egyháznak soha nem szükséges kapcsolatba kerülnie az állammal. Voltak felekezetek a millerita korszak idején, amelyek ma is léteznek; e felekezetek közül némelyek soha nem léptek jogi viszonyba az Egyesült Államok kormányával, és az a döntésük, hogy ezt a kapcsolatot nem hozták létre, semmilyen módon nem akadályozta meg őket saját egyházaik megszervezésében.

Józsué jóval Jerikó csatájának megvívása után, Akháb idejében, Isten hitehagyott népe már megfélemezett mind Ákán hitehagyásának intő figyelmeztetéseiről, mind Jerikó pusztulásáról. Illés Istenhez imádkozott, kérve, hogy ha szükséges, ítéletei gyakoroltassanak annak érdekében, hogy népét megtérésre indítsa. Amikor Malakiás feljegyzí az Ószövetség utolsó szavait, az ígért abba az összefüggésbe van helyezve, hogy az Úr átokkal sújtja a világot. A Jerikóhoz kapcsolódó átok minden emberen volt, aki újjáépítene Jerikót. Az átok mindenkin volt, aki Ákánhoz hasonlóan Jerikóhoz kötődő gazdagságban és bőségben kívánt bízni. Ákán „bűne” a rejtett, meg nem szentelt belső vágyat jelképezi, hogy felöltsék a babiloni köntöst. Az „átok” pedig e belső vágyak megvalósításának cselekedetére vonatkozott.

Miller üzenete az ő korára szóló Illés-üzenet volt, és a polgárháború azokat az ítéleteket jelképezte, amelyek az Illés-üzenetet kísérik. A polgárháború kellős közepén, 1863-ban a millerita adventizmus újjáépítette Jerikót, amint azt Józsué átkának részletei tanúsítják mindazokra nézve, akik ezt megtennék.

És megesketé őket Józsué abban az időben, mondván: Átkozott legyen az az ember az Úr előtt, aki felkel, és megépíti ezt a várost, Jerikót: elsőszülöttjének életével veti meg annak alapját, és legkisebb fiának életével állítja fel kapuit. Józsué 6:26.

Józsué parancsában a „megesketett” szó egyszerre jelent esküt és átkot. Átkozott, ha megszeged Józsué parancsát, és áldott, ha megtartod az esküt. A „megesketett”-ként fordított szót a Leviticus huszonhatodik fejezetében „hétszeresen”-ként is fordítják. Mózes esküje és átka, amint Dániel a kilencedik fejezetben kifejti, összefügg Jerikó újjáépítésével.

Igen, egész Izráel áthágta a te törvényedet, eltérve attól, hogy ne engedelmeskedjék a te szavadnak; azért ránk zúdult az átok és az eskü, amely meg van írva Mózesnek, Isten szolgájának törvényében, mert vétkeztünk ellene. Dániel 9:11.

White testvér ezt mondta: „Isten igen szigorúan járt el Jerikóval kapcsolatban, nehogy a népet elbűvöljék azok a dolgok, amelyeket annak lakói imádtak, és szívük elforduljon Istentől.” Isten igen szigorúan járt el Jerikó pusztulásának véghezvitelében, ezért igen szigorúan járt el az Ákán

által szemléltetett figyelmeztetés feljegyzésében is. Gondosan feljegyeztette a Jerikó újjáépítéséhez kapcsolódó átkot, és gondosan meghatározta azokat az isteni hadműveleti módszereket is, amelyek által a falak leomlottak.

Bizonyosan Jézus volt az, aki az Úr seregének Fejedelmeként utasította az angyalokat arra, hogy Jerikó falait ledöntsék; és Isten Igéjében semmi sem történik véletlenül, hanem ebben az esetben a prófétanő azt mondja nekünk, hogy „Isten igen különös gonddal volt Jerikóra nézve.” Hét napon át hordozták a ládát a város körül, és egy nap egy esztendő a próféciában. Ezt az alapelvet a negyvenévi pusztai vándorlás kezdetén jegyezték fel, és e negyven esztendő végén hét napon át kerülték meg Jerikót.

Amilyen száma volt azoknak a napoknak, amelyek alatt kikémlelték a földet, tudniillik negyven nap, egy-egy napot egy-egy esztendőért számítva, negyven esztendeig hordozzátok majd vétkeitek terhét, és megtudjátok, mit jelent, ha megvonom tőletek ígéreteimet. 4Mózes 14:34.

Hét napon át hordozták a ládát a város körül, és a hetedik napon „hétszer” vitték körül a várost. Ez két prófétai tanúságot szolgáltat arra, hogy Jerikó kapcsolatban áll Mózes esküjének „hét idejével”. Isten szövetséges népe papokból áll, és hét pap fúj meg hét kürtöt.

Ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat mutassatok be, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Isten előtt. 1Péter 2:5.

A kürt a szövegkörnyezettől függően vagy figyelmeztető üzenetet, vagy ítéletet, illetve szent egybegyülekezésre való hívást jelképez. Az utolsó napokban az őrállóknak kell kürtöt fújniuk, miként azt történetük folyamán a milleriták is megtették. A papok a Sion falain álló őrállókat jelképezik, akik kürtöt fújnak, figyelmeztetve Isten népét az eljövendő ítéletre, ugyanakkor ugyanezt a népet szent egybegyülekezésre is hívva.

Fújjátok meg a trombitát a Sionon, és riadót fújjatok szent hegyemen: rettegjen a föld minden lakója, mert jön az Úr napja, mert közel van már... Fújjátok meg a trombitát a Sionon, szenteljete bűnt, hirdessetek ünnepélyes gyülekezést: gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg a gyülekezetet, gyűjtsétek egybe a véneket, gyűjtsétek össze a gyermekeket és az emlőn szopókat; menjen ki a vőlegény a szobájából, és a menyasszony az ő belső szobájából. Sírjanak a tornác és az oltár között a papok, az Úr szolgái, és ezt mondják: Kegyelmezz népednek, ó, Uram, és ne add örökségedet gyalázatra, hogy a pogányok uralkodjanak rajtuk: miért mondanák a népek között: Hol van az ő Istenük? Jóel 2:1, 15–17.

A kürtüzenet Illés üzenete. A Józsué könyve hatodik fejezetében a „hét” szó mindenféle előfordulása ugyanaz a szó, vagy annak rokon származéka, mint az a szó, amely a 3Mózes huszonhatban „hétszer”-ként van fordítva. Mégis, a laodíceai teológusok által tálalt mesék zagyvaléka azt állítja, hogy a 3Mózes huszonhatban „hétszer”-ként fordított szó csupán a hatalom teljességét, vagy a teljességet, vagy valamilyen más ostoba változatát jelenti annak a tagadásuknak, hogy Miller helyesen járt el, amikor számszerű értéket tulajdonított a „hétszer”-ként fordított szónak. A papok hétszer vezették körül a népet a város körül, nem pedig teljesen vagy teljességgel Jerikó körül. A „hétszer”-ként fordított szó számszerű értéket képvisel!

Jerikónál, amikor a nép felkiáltott, ez annak a száznegyvennégyezernek a hangos kiáltását jelképezte, akik Dániel könyve második fejezetében kéz érintése nélkül vágattak ki a hegyből, és lesújtanak a képre, majd darabokra zúzzák azt.

És e királyok napjaiban a menny Istene olyan országot támaszt, amely soha meg nem romlottatik; és ez az ország nem száll más népre, hanem szétzúzza és megemészti mindazokat az országokat, maga pedig mindörökké megáll. Mivel láttad, hogy a kő kéz érintése nélkül vájatott ki a hegyből, és hogy szétzúzta a vasat, a rezet, az agyagot, az ezüstöt és az aranyat: a nagy Isten megjelentette a királynak, mi következik ezután; és az álom bizonyos, és annak magyarázata biztos. Dániel 2:44, 45.

Isten gondosan felsorolta a Jerikóban talált nemesfémeket: aranyat, ezüstöt, rezet és vasat. Prófétaik értelmében az agyag Isten népét jelképezi, amint azt Ráháb előképként szemlélteti. Jerikó valamennyi földi királyság végét jelképezi a száznegyvennégyezer hangos kiáltásának idején.

Hanem minden ezüst, arany, valamint a rézből és vasból készült edény az Úrnak van szentelve; az Úr kincstárába kerüljön. Józsué 6:19.

Jerikó az Ígélet Földjének meghódítására irányuló munkát jelképezi, amely a harmadik angyal hatalmas mozgalmának munkáját előképezi. E munka magában foglal egy figyelmeztetést, egy átkot és a papságon kívül állók megmentését, akiket a parázna Ráháb képvisel.

Józsué próféta „átka” később Akháb és Illés napjaiban teljesedett be. A Jerikó újjáépítése elleni átok azt a konkrét jövődölést tartalmazta, hogy az a férfi, aki ezt megteszi, elveszíti legfiatalabb fiát, amikor felállítja Jerikó kapuit, és elveszíti legidősebb fiát, amikor lerakja annak alapjait. Illés idejében a betheli Hiél beteljesítette ezt a prófécia: legfiatalabb fia meghalt, amikor felállította a kapukat, és legidősebb fia meghalt, amikor lerakta az alapokat. Az Illés üzenetéhez kapcsolódó „átkot” Jerikó újjáépítésének munkája jelképezte.

Íme, elküldöm nektek Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és rettenetes napja; és az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig atyáikhoz, hogy el ne jöjjenek, és átokkal ne sújtsam a földet. Malakiás 4:5, 6.

A millerita történelem átka, amely Miller Illés-üzenetéhez kapcsolódott, Józsué által megjövendöltetett, és Illés valamint Akháb idejében teljesedett be.

Az ő napjaiban építette fel a betheli Hiél Jerikót: alapját elsőszülöttjében, Abirámban vetette meg, és kapuit legkisebb fiában, Szegúbban állította fel, az Úr szava szerint, amelyet Józsué, Nún fia által szólt. 1Királyok 16:34.

Jerikó újjáépítésének átka nem választható el annak a hatalomnak a megnyilvánulásától, amelyet Isten Jerikó falainak ledöntésében gyakorolt. White testvérnő ezt mondta: „Azok, akiket Ő különleges megtiszteltetésben részesített azzal, hogy hatalmának rendkívüli megnyilatkozásait szemléltették, miként az ókori Izráel, és akik még ezek után is merészelik semmibe venni kifejezett utasításait, haragjának tárgyai lesznek.” A milleriták éppen részesévé váltak Isten hatalma ama megnyilvánulásának, amely az Éjféli Kiáltásban tetőzött, mégis elutasították Mózes hétszeres esküjét, amelyet Dániel szintén Mózes átkaként azonosít.

A nevek Isten Igéjében a jellem jelképei, és annak a férfinak a neve, aki újjáépítette Jerikót, valamint legidősebb és legifjabb fiának neve igen sokatmondó. Hiel azt jelenti: az erő élő Istene, és arra utal, hogy Hiel az élő Isten követője volt. Az a tény, hogy bételinek van nevezve, az egyházzal azonosítja őt. Elsőszülött fiának, Abirámnak a neve azt jelenti: a magasság atyja, azaz a felmagasztaltság és felemeltetés értelmében. Legifjabb fiának, Segúbnak a neve azt jelenti: magasztos, valamint felmagasztalni és felemelni. Mindhárom név Isten jellemének elemeit képviseli, de annak a próféciaának az összefüggésében, amelyet beteljesítettek, olyan embert jelképeznek, aki felmagasztalta és felemelte önmagát a mindenható Isten fölé, aki lerontotta Jerikót. A „kapu” a próféciaában egy egyházat jelképez.

„Az alázatos, hívő lélek számára Isten földi háza a menny kapuja. A dicsőítő ének, az imádság, a Krisztus képviselői által szólott szavak Isten rendelte eszközök arra, hogy népet készítsenek elő a fenti gyülekezet számára, arra a magasztosabb istentiszteletre, amelybe semmi tisztátalan nem léphet be.” Testimonies, 5. kötet, 491.

Az egyház megszervezésének munkája 1860-ban vette kezdetét, amint arról olyan adventista történészek tanúskodnak, mint Arthur White, Ellen White unokája.

„Jóllehet Ellen White már részletesebben írt és közölt a gyülekezet munkájának irányításában szükséges rendről (lásd Early Writings, 97–104), és jóllehet James White beszédeiben és a Review hasábjain megjelent cikkeiben folyamatosan a hívők elé tárta e szükségletet, a gyülekezet lassan mozdult. Amit általános kifejezésekkel tártak eléjük, azt kedvezően fogadták, ám amikor ennek valamilyen építő jellegű megvalósítására került volna sor, ellenállás és ellenszegülés támadt. James White februári rövid cikkei nem keveseket ébresztettek fel közönyükből, és most igen sok szó esett erről.”

„J. N. Loughborough, aki White-tal együtt dolgozott Michiganben, elsőként válaszolt. Szavai igenlők voltak, de védekező hangvételűek:”

„Egyvalaki ezt mondja: ha úgy szerveződtek, hogy törvény szerint birtokot tarthassatok, Babilon részévé lesztek. Nem; úgy értem, igen nagy különbség van aközött, hogy olyan helyzetben vagyunk, amelyben törvényesen megvédhetjük tulajdonunkat, és aközött, hogy a törvényt vallási nézeteink védelmére és kikényszerítésére használjuk. Ha helytelen az egyházi tulajdon védelme, miért nem helytelen az is, hogy magánszemélyek bármiféle tulajdont törvényesen birtokoljanak? — Review and Herald, 1860. március 8.”

„James White a Review hasábjain megjelent nyilatkozatát ezekkel a szavakkal zárta, az egyház elé tárva a kiadói munka megszervezésének szükségességét: „Ha bárkinek kifogása van javaslataink ellen, legyen szíves írásban előterjeszteni egy tervet, amelynek alapján mi mint nép cselekedhetünk.” — Uo., 1860. február 23. Az első lelkész, aki a terepen végzett munkája közben válaszolt, R. F. Cottrell volt, a Review egyik szilárd levelező szerkesztője. Az ő azonnali reakciója határozottan elutasító volt:”

„White testvér felkérte a testvéreket, hogy szóljanak hozzá az egyház tulajdonának biztosítására vonatkozó indítványához. Nem tudom pontosan, milyen intézkedést ért e javaslat alatt, de úgy értem, hogy a törvény szerint vallási testületként kívánják magukat bejegyeztetni.

Ami engem illet, úgy gondolom, helytelen volna, ha „nevet szereznénk magunknak”, mivel ez Babilon alapjához tartozik. Nem hiszem, hogy Isten ezt helyeselné.—Uo., 1860. március 22.”
Arthur White, Ellen G. White, 1. kötet, 420, 421.

James White 1860-ban kezdte meg erőfeszítését, hogy egyházzá váljanak, és az egyházat egy „kapu” jelképezi. Ellen White ezt mondja az 1860-as évről.

„1860-ban a halál átlépte küszöbünket, és letörte családfánk legifjabb ágát. A kis Herbert, aki 1860. szeptember 20-án született, ugyanazon év december 14-én meghalt.” Testimonies, 1. kötet, 103.

1863-ban a White házaspár legidősebb fiát is elveszítette. Miután játszott és túlságosan kimelegedett, bement abba a helyiségbe, ahol a szövethől készült táblázatokat előkészítették, és lepihent néhány nyirkos ruhadarabra, amelyeket a táblázatok elkészítéséhez használtak. Az 1843-as és az 1850-es táblázatok a millerita mozgalom alapjait képviselik. Az 1863-ban készült táblázat a Leviticus huszonhatodik fejezetében szereplő „hét idő” elutasítását jelképezi, amint azt korábban Habakuk két tábláján ábrázolták. Egy hamis alapüzenetet tár elénk.

„Amikor [1863] november 27-én, pénteken a szülők megérkeztek Topshamba, a pályaudvaron három fiuk és Adelia várta őket. Látszólag mindannyian jó egészségnek örvendtek, kivéve Henryt, aki meg volt hűlve. Ám a következő kedden, december 1-jén Henry súlyosan megbetegedett tüdőgyulladásban. Évekkel később legfiatalabb öccse, Willie, így idézte fel a történetet:”

„Szüleik távollétében Henry és Edson Howland testvér felügyelete alatt serényen azon dolgoztak, hogy a táblázatokat vászonra kasírozzák, eladásra készen. Egy bérelt üzlethelyiségben dolgoztak, körülbelül egy háztömbnyire a Howland család otthonától. Végül néhány napnyi szünetük volt, miközben Bostonból küldendő táblázatokra vártak.... Miután hosszú gyaloglásból tért vissza a folyó mellől, ő [Henry] meggondolatlanul lefeküdt, és elaludt néhány nedves vászondarabon, amelyeket a papírra nyomtatott táblázatok hátlapozására használtak. A nyitott ablakon át hideg szél áradt be. E meggondolatlanság súlyos meghűlést okozott.” Arthur White, Ellen G. White, 2. kötet, 70.

1863-ban a millerita mozgalom egy egyház megalakulásával és a Habakuk két tábláján bemutatott alapvető igazságok elvetésével véget ért. Az elsődleges vezető, akit a bételi Hiél jelképezett, 1860-ban már megkezdte a kapuk felállításának munkáját, és ezért elveszítette legfiatalabb fiát. 1863-ban a hamisított táblázatok lettek az a nyugvóhely, ahol Hiél legidősebb fia elszunnyadt. Megfázott, és még ugyanabban az évben meghalt. Halála közvetlen kapcsolatban állt azzal, hogy azokon a táblázatokon aludt, amelyeket akkor készítettek. Ám az 1863-ban készülő táblázat annak az alapnak a hamisítványa volt, amelyet Illés — akit Miller képviselt — állított helyre.

Józsué parancsa Jerikó újjáépítése ellen az „esküre kötelezni” szóval lett kifejezve. Ez esküt és átkot jelképez, és ugyanaz a szó, amely a Leviticus huszonhatodik fejezetében „hétszeresen”-ként van fordítva. Ez az az átok, amely Illés üzenetét kíséri, és ez az átok 1860-ban és 1863-ban teljesedett be, amikor a millerita adventizmus Jerikót újjáépítette egy jogi egyház megszervezése és Miller botránkozás kövének elvetése által. Hiél bételi volt, így prófétikusan azt hangsúlyozva,

hogy Hiél munkája Jerikó újjáépítésében az egyházépítés munkája volt.

Józsue „átka” Jerikó csatájának történetével összefüggésben hangzott el; e csata elbeszélése nem mondható el anélkül, hogy újra meg újra ne azonosítanánk a „hétszer” motívumát.

1863-ban Mózes üzenete vagy „esküje”, amint Illés tárta azt elő, és amint azt William Miller képviselte, „átkot” eredményezett. Mózes üzenetét és Illés munkáját egyaránt elutasították. Illés 1989-ben tért vissza, de Mózessel csak 2001. szeptember 11-e után kapcsolódott össze ismét. Ezt az információt még meg kell védeni, de teljesen szilárd.

„A meg nem szentelt lelkészek Isten ellen sorakoznak fel. Egy lélegzettel dicsérik Krisztust és e világ istenét. Míg látszólag Krisztust fogadják el, Barabbást ölelik magukhoz, és cselekedeteikkel ezt mondják: »Nem ezt, hanem Barabbást.« Mindazok, akik e sorokat olvassák, vigyázzanak. Sátán kérkedett azzal, hogy mit tud véghezvinni. Azt gondolja, fel tudja bontani azt az egységet, amelyért Krisztus imádkozott, hogy meglegyen az Ő egyházában. Ezt mondja: »Kimegyek, és hazug lélekké leszek, hogy megtévesszem azokat, akiket csak tudok, hogy bíráljanak, kárhoztassanak és meghamisítsanak.« Hadd fogadja be a csalásnak és hamis tanúbizonyságnak fia egy olyan egyház, amely nagy világosságot, nagy bizonyítékot kapott, és az az egyház el fogja vetni az üzenetet, amelyet az Úr küldött, és elfogadja a legoktalanabb állításokat, hamis feltevéseket és hamis elméleteket. Sátán nevet az ostobaságukon, mert tudja, mi az igazság.”

„Sokan fognak szószékeinken állni a hamis prófécia fáklyájával a kezükben, amelyet a Sátán pokoli fáklyájáról gyújtottak meg. Ha a kételyt és a hitetlenséget dédelgetik, a hűséges szolgákat el fogják távolítani azon néptől, amely azt gondolja, hogy oly sokat tud. »Bárcsak felismerted volna te is, legalább e te napodon, a te békességedre tartozó dolgokat! de most el vannak rejtve a te szemeid előtt« — mondta Krisztus.”

„Mindamellett Isten fundamentuma szilárdan áll. Az Úr ismeri azokat, akik az övéi. A megszentelt szolgának szájában nem lehet álnokság. Nyílnak kell lennie, mint a nappal, mentesnek a gonosz minden szennyétől. A megszentelt szolgálat és sajtó hatalmas erő lesz abban, hogy az igazság világosságát e fonák nemzedékre villantsa. Világosságot, testvéreim, több világosságra van szükségünk. Fújjátok meg a harsonát Sionban; riadót fújjatok szent hegyemen. Gyűjtsétek össze az Úr seregét megszentelt szívvel, hogy meghallják, mit szól az Úr az ő népéhez; mert megnövekedett világosságot adott mindazoknak, akik hallani akarnak. Legyenek felfegyverkezve és felkészülve, és vonuljanak fel a harcba — az Úr segítségére a hatalmasok ellen. Maga Isten fog munkálkodni Izráelért. Minden hazug nyelv elnémul. Az angyalok kezei megdöntik a család terveket, amelyek most formálódnak. A Sátán sáncai soha nem fognak diadalmaskodni. Győzelem fogja kísérni a harmadik angyal üzenetét. Miként az Úr seregének Fejedelme lerontotta Jerikó falait, úgy fog diadalmaskodni az Úr parancsolatait megtartó népe, és minden ellenszegülő erő vereséget szenved. Egyetlen lélek se panaszkodjék Isten szolgálai ellen, akik mennyei küldetésű üzenettel jöttek hozzájuk. Ne keressetek bennük tovább fogyatkozásokat, mondván: ‘Túlságosan határozottak; túl erősen beszélnek.’ Beszélhetnek erősen; de vajon nem szükséges-e ez? Isten megcsendíti a hallgatók fülét, ha nem hallgatnak az ő szavára vagy az ő üzenetére. Kárhoztatni fogja azokat, akik ellenállnak Isten ígéjének.”

„Sátán minden lehetséges eszközt bevetett, hogy semmi se jusson közénk mint nép közé, ami megfeddjén és megdorgáljon bennünket, és intsen minket, hogy vessük el tévedéseinket. De van egy nép, amely hordozni fogja Isten ládáját. Némelyek kívánnak közülünk, akik többé nem fogják hordozni a ládát. Ezek azonban nem emelhetnek falakat az igazság akadályozására; mert az mindvégig előre és felfelé halad. A múltban Isten férfiakat támasztott, és most is vannak Neki alkalmas emberei, akik készen állnak, előkészítve az Ő parancsának teljesítésére — olyan emberek, akik áttörnek azokon a korlátozásokon, amelyek csupán tapasztatlan habarccsal mázolt falak. Amikor Isten emberekre helyezi Lelkét, munkálkodni fognak. Hirdetni fogják az Úr igéjét; felemelik szavukat, mint a trombita. Az igazság nem fog megfogyatkozni, sem elveszíteni erejét az ő kezükben. Megmutatják a népnek vétkeiket, és Jákób házában bűneit.” Testimonies to Ministers, 409–411.